

Bu yazıyı okumaya başladığınız, bunun pek çok sebebi olabilir.

Belki bir insanın neden ve nasıl sürekli öldürme arzusuna kapılabileceğini ısrarla anlamak istiyorsunuz. Belki de vahşet sizi içten içe çekiyordur. Gerçekten sebebi aslında hiç önemli değil. Buradasınız ve ilgimizi çeken ortak bir konuyu paylaşmak üzere birlikteyiz:

hillsider 20

Yazı:
Ayda Gündüz
Fotograf:
Baran & Sarıöz

seri cinayetler

DO NOT CROSS DO NOT CROSS DO NOT CROSS DO NOT CROSS DO NOT CROSS DO NOT CROSS DO NOT CROSS DO NOT CROSS

"Bu öyle bir dürtüydü ki bastırmaya çalıştıkça daha büyük riskleri göze almaya zorladı."

Böyle diyor çoğu seri katil. Bu dürtü nereden geliyor? Niçin bu kadar güçlü? İsterseniz örneklere inerek sorulara devam edelim. Niçin Hannibal Lecter (Kuzuların Sessizliği) gibi hayal ürünü karakterler ciddi birer fenomen haline gelebiliyor? Mickey ve Mallory (Doğuştan Katiller) neden pek çoğumuz için bu kadar "cool" tipler? Neden Seven ya da Copycat gibi filmler bizi bu kadar derinden etkiliyor? Ve niçin Karındeşen Jack hakkında yazılan kitaplar Abraham Lincoln hakkında yazılanlardan daha fazla?

Vahşet hepimizin içinde var. Ama çoğumuz dürtülerimizi kontrol ederiz. Ne kadar kızgın olursak olalım, kızgınlığımızın acısını başkalarından çıkarmamızı önleyen bir şeyler vardır. Hatta başkalarından çıkardığımızda bile sınır çizgimizi vicdanen muhafaza ederiz. Bazıları ise, kızgınlığı bu kadar ileri götürebilecek isteği, gücü ve en önemlisi vicdanı buluyorlar.

Beyin işliyor, kalp yanlış atıyor! İnsan beyni normal işleyişini sürdürerek de kötülüğe yönelebiliyor. Bir seri katil de herkes gibi yaşamını sürdüren biri aslında. Markette, sokakta, otobüste karşınıza çıkan, **bir tesadüf eseri** ensenizin dibinden geçen herhangi biri o.

Zaten seri katiller "normal" diye nitelediğimiz davranışlarla kurbanlarının güvenliğini kazanıyorlar ve onlara yaklaşabiliyorlar. Daha doğrusu son derece alâde olmanın ardına saklanıyorlar. İyi bir oyun içinde yer almak... Bütün yaptıkları bu. Kendileri de birer oyuncu. Bazıları durumu iyice teatral hale getirerek kostüm bile değiştiriyorlar. Neşe saçan bir palyaçonun örneğın, kime ne zararı dokunabilir? Sıradan bir yaşam sürermişçesine başlayıp oyunu tırmandırıyorlar. Uygun bulduklarında "otorite" olup ceza kesiyorlar.

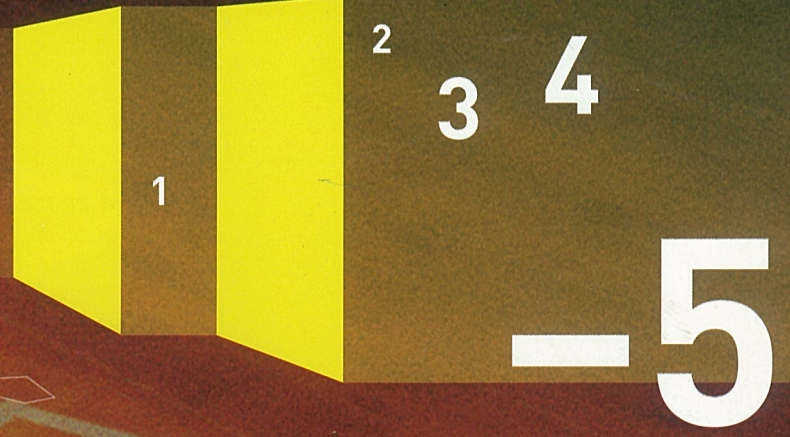
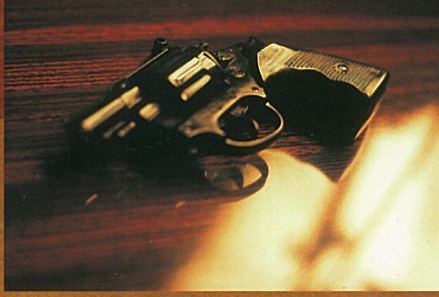
Seri numaraları!!!

Seri cinayetlerle karşı karşıya iseniz ortada en az üç ya da dört kurban vardır. Ve her cinayet arasında mutlaka bir bekleşim süreci yaşanır. Bu tür cinayetler genellikle maddi hedeflere ulaşmak ya da kazanç sağlamak için işlenmez. Katilin çoğunlukla daha şahsi ve fantastik sebepleri vardır. Cinayetler, katilin kurban üzerinde egemenlik kurma ihtiyacını gösterir. Katiller kurbanları için genellikle birer yabancıdır. Kurbanın seçilmesi çoğunlukla sembolik bir sebebe dayanır. Bazen öldürme yöntemleri bu anlamı belirginleştirir. Ve katil, durdurulmadıkça

cinayet işlemeye devam eder. Dikkati çeken bir başka nokta da, seri katillerin genellikle 20'li ya da 30'lu yaşlarında, beyaz ve heteroseksüel erkekler olmaları. Öldürmek için genellikle bildikleri bir yer seçiyorlar. Seri cinayetlerin genellikle hafta sonlarında ya da diğer tatil günlerinde işlenmesi, katillerin kısıtlı zamanları olduğunu, dolayısıyla çalıştıklarını gösteriyor. İşkenceden, vücutları kesip biçmekten hoşlanıyorlar. Kadın katiller çoğunlukla "kara dullar!" oluyorlar ve eski kocalarını, sevgililerini ya da diğer aile üyelerini öldürüyorlar. Bunlar aynı zamanda hemşire ya da tıp alanında uzmanlaşmış "ölüm melekleri" olup zaman zaman bebekleri, yaşlıları ya da umutsuz hastaları da öldürebiliyorlar.

Yabani afiyet = Alternatif huzur...

Seri katiller başkaları için olumlu duygular beslemeyi bilmiyorlar. Hatta herhangi bir ilişkinin nasıl olduğu hakkında bir fikirleri de yok. Hep duyarız; efendim babası onu küçükken dövmüş, annesi buluş çağında onu kilitlemiş, işini kaybetmiş, sevdikleri onu terk etmiş, yatağını ıslatmış, mış mış... Şu ya da bu şekilde kaybetmiş, başarısız olmuş, kendilerini kanıtlayamamış tipler ortaya çıkıyor. Bu nedenle dikkat çekmek için çok daha şok edici bir yol tercih ediyorlar. Bu da onları sadistliğe itiyor. Elde etmek, hükmetmek, kontrol altına almak ihtiyacı hissediyorlar. Kurban ölene dek en büyük hazı yaşıyorlar, işleri bittiğinde tekrar abandone oluyorlar. Kendi kendilerine

NOT CROSS // DO NOT CROSS // DO NOT CROSS // DO NOT CROSS // DO NOT CROSS // DO NOT CROSS // DO NOT CROSS

kalınca nefret ve kin tekrar basamak basamak tırmanıyor. Birinci deneyimin tadına vardıklarından, ikinci, üçüncü onu takip ediyor. Ve giderek kendilerini daha az kötü hissediyorlar, cinayeti sanata dönüştürdüklerini düşünüyorlar. Seri katiller dehşet saçmaya genellikle çocukken başlıyorlar. Hayvanlara işkence ediyorlar, orada burada ateş yakıyorlar. Bazıları ise zeki ve ümit vaat eden tipler oluyor. Yıllarca didinip hukukçu olanlar var mesela. Çoğu üniformaya, otoriteye meraklı oluyor ve buna göre meslek seçiyorlar. Polis olamayan orduya yazılıyor, hiç olmadı bodyguard oluyor, güvenlik görevlisi oluyor. Hepsinin ortak noktası güç istemeleri. Kurbanlarını genellikle kendi etnik gruplarından seçiyorlar. Tüm kurbanlarının ortak bir özellikleri illaki oluyor. Ama mutlaka kendilerine göre zayıf kişileri tercih ediyorlar. Liseli gençler, yaşlı kadınlar, fahişeler vs. En güçsüzleri seçip en güçlülerle aşık atıyorlar. Nasıl mı?

Haydi satranç oynayalım!

"Beni hiçbir zaman yakalayamazlar, ben çok daha zekiym". İşte tipik bir seri katil düşünce şekli. Bir seri katili herhangi bir katilden ayıran en önemli fark, cinayetler arasındaki bekleme dönemleri. Çoğu uzman bunun bir satranç oyununa benzediğini düşünüyor. Katil ilk hamleyi yapıyor ve sonraki hamleyi bekliyor. Beklediği hamle gelmiyorsa ikinci hamlesi çok daha şiddetli oluyor.

Zeka yarışırma oyununu keyifle sürdürebilmek için her hamleden sonra küçük de olsa bir ipucu bırakıyor. Ve hayatının oyununu oynadığından gelecek adımı, tepkileri ve peşi sıra olanları uzaktan keyifle, heyecanla izliyor. Bazısı olay yerini hatta mezarları ziyarete gidiyor. Bazısı mektuplaşmaya, hatta telefonlaşmaya kadar götürüyor işi. Gazete ve televizyonu sıkı sıkı takip ediyor. Aradaki iletişim böyle başlıyor. İşte onun en çok ihtiyaç duyduğu ilgi, böylece ona veriliyor ve bu aynı zamanda onu yakalamak için kullanılıyor.

Lezzetli bir davet...

İlginc cinayet şekilleri için katiller uzun araştırmalar yapıyor. Doğal olarak son zamanlarda birtakım web sitelerine giriyorlar. Ve bazılarında fişleniyorlar. Bilgiye ulaşmanın sınırsız olduğu noktadan yakalanmak çok kolay olabiliyor. Bilgi herkese açık ve onu insanlara açtıkça kendine daha çok çekiyorsun. Çok adil bir alışveriş. "Bak ben ihtiyacın olan tüm bilgiyi gözlerinin önüne seriyorum. Sadece kim olduğunu söyle. Gez dolaş istediğin gibi. 'Ağıma gir, tuzağıma düş!'"

Amerikan rüyası- Amerikan kâbusu

Peki, seri katili bol olan bir ülke olduğu için mi Amerika'da olayların bu kadar üstüne gidiliyor, yoksa bu kadar üstüne gidildiği için mi çoğu seri katilin Amerikalı olduğuna inanmaya başladık. Yine de dünyanın o tarafında bu tür cinayetlerin daha yaygın olduğu galiba doğru. Nedeni? Yirmi sayfa yorum yapılabilir sanırım. Büyüklük... Belki her şeyi özetleyecek kelime budur. Hayallerin hesapsızca büyük olabildiği bir ülkede hayal kırıklıklarının da büyük olabileceğini söyleyebiliriz.